

Hồi 3

Thoát nạn trong gang tấc

Yến Phi chậm rãi nâng vò lên chăm chú, tựa hồ không nghe thấy tiếng vó sắt gấp gáp, càng không trông thấy một người đơn độc đang cố sống cố chết phóng ngựa về phía Đông Môn, sau lưng là mười mấy kỵ mã Yết tộc tay cầm cung cong đã trương tên đuổi theo rất sát.

"Phập! Phập! Phập!".

Tên mạnh vùn vụt lao đi, tưởng chừng gã kỵ sĩ đằng trước sẽ biến thành một con nhím. Vừa lúc gã đến được Đệ Nhất Lâu, miệng chửi, người bật lên khỏi lưng ngựa nhanh như khỉ, lảng không lộn hai vòng, rớt xuống ngay đằng sau Yến Phi, gã vụt thò tay ra trước mặt chàng, giơ lên ba ngón, nói: "Ba lượng hoàng kim!".

Chiến mã hí lên thảm thiết, đổ sụp xuống đất, vó trước đã khuỵu ngã, nhưng dư lực còn kéo nó trượt đi một quãng, thân mình trúng ít nhất bảy, tám mũi tên, khiến người ta thương xót không nổi nhìn.

Chủ nhân nó lại tuyệt nhiên không tỏ ra bận tâm. Gã là một tiểu tử gầy gò, khuôn mặt lưỡi cày, tuổi ước mười tám, mười chín, thân hình tằm thước, nhưng tay dài chân dài trông khá linh hoạt. Đặc biệt là đôi mắt gã, lạnh lợi tinh minh, lộ vẻ xảo hoạt đa mưu. Sự thực tiểu tử người Hán tên gọi Cao Ngạn này là một trong những nhân vật được ưa chuộng nhất Biên Hoang Tập, gã hành nghề 'Phong Mai' rất thành thạo, chuyên môn mua bán tin tức, bình thời hết sức đỉnh đặc, không biết vì sao lại trở nên cuống quýt như thế này.

Yến Phi một tay nâng chén rượu, một tay xòe cao năm ngón, Cao Ngạn thất thanh: "Năm lượng hoàng kim, người muốn giết ta hả?".

Lúc đó đám chiến binh của Yết tộc đã thúc ngựa chạy đến, gò vòm thả lỏng dây cương, tỏa thành hình bán nguyệt, đứng dưới đường lớn ngóng nhìn lên lầu, ai nấy mắt lộ hung quang, nhưng chưa dám phát tiễn, hiển nhiên là rất úy kỵ Yến Phi.

Yến Phi chậm rãi uống rượu.

Một đại hán có lẽ là kẻ cầm đầu cất tiếng: "Đây là ân oán giữa Yết Bang và Cao Ngạn, Yến Phi người khôn hồn thì đừng xen vào!".

Cao Ngạn đứng sau lưng Yến Phi, trông ủ rũ như con gà rù, bỗng nghiêng rặng nghiêng lợi bảo: "Năm lượng thì năm lượng, coi như ta thua kẻ thấy nhà cháy chạy lại hôi của như ngươi".

Yến Phi dần cái chén không xuống, vẻ say rượu trong mắt vụt tan biến, thần quang sắc bén như mắt chim ưng vụt sáng lên, ngữ khí lại hết sức bình tĩnh, chàng điềm đạm nói vọng xuống lầu: "Lập tức rút đi cho ta, nếu không hối hận cũng sẽ muộn đấy!".

Đại hán Yết tộc tay siết chuôi kiếm, song mục hung quang đại thịnh, bộ dạng dữ dằn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Y trợn mắt nhìn Yến Phi một lúc khá lâu, rồi tức giận nói: "Được, chúng ta đi, rồi xem Yến Phi ngươi còn đắc ý được bao lâu!".

Y huyết sáo, dẫn đồng bọn quay ngược trở lại con đường vừa đến, nhanh như gió cuốn.

Cao Ngạn thở ra một hơi thật dài, quệt mồ hôi lạnh túa lua đầy trán, thả mình xuống chỗ Bàn Nghĩa ngồi lúc nãy, tiện tay vớ lấy vỏ rượu, rồi dốc ừng ực liền mấy ngụm lớn, sau đó gã đặt vỏ xuống, chằm chằm ngó Yến Phi: "Người ở lại đây làm gì? Có phải chán sống rồi không?" Thấy ánh mắt rõ ràng của Yến Phi cứ dăm dăm nhìn lại, không mảy may chớp động, gã bất giác lộ vẻ đau đớn, gật đầu nói: "Ồi! Coi như ta thua ngươi!", rồi móc từ trong mình ra một gói nhỏ, dốc xuống năm đỉnh vàng óng ánh, miễn cưỡng đẩy qua trước mặt Yến Phi, than thở: "Ta vào sinh ra tử, ngươi thì ngồi một chỗ hưởng lợi, thế có công bằng không?".

Yến Phi tuyệt không khách khí, thu lấy mấy đỉnh vàng nhét vào trong bọc, rồi chau mày hỏi: "Người vì sao còn ở lì mãi đây?".

Cao Ngạn sáng mắt, nhồi lên trước hạ giọng thì thầm: "Đây là cơ hội phát tài ngàn năm có một, bọn phương Nam sẽ trả tiền. Tiện thể ta báo ngươi biết một tin, ít nhất cũng đáng giá một đỉnh vàng, nhưng lần này coi như tặng không cho ngươi, vì cái mạng của ngươi cũng chẳng kéo dài được lâu nữa. Ngũ Đại Hồ Bang của Biên Hoang Tập đã kết thành liên minh, chuẩn bị nghênh đón đoàn quân tiên phong do thân đệ của Phù Kiên là Phù Dung dẫn đầu, lại quyết định là không bỏ qua cho bất kỳ một người Hán nào. Bọn họ đang tập kết nhân mã ở quảng trường chỗ gác chuông, trước sau truy sát Hán Bang chạy nạn. Mẹ nó! Người có biết mãnh tướng thủ hạ của Phù Dung là 'Hào Soái' Thư Cừ Mông Tồn tộc Hung Nô đêm qua đã bí mật đến đây, liên kết các tộc rồi không? Ôi! Đủ chưa? Ta phải đi đây!" Rồi gã bật lên, băng ngang căn phòng như một làn khói, xuyên ra ngoài qua một cửa sổ khác, nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Yến Phi tựa hồ chẳng nghe thấy lời gã, đột nhiên nắm lấy Điệp Luyện Hoa, lộn mình nhảy khỏi chiếc ghế, đáp xuống giữa lòng đường, sau đó thông thả cất bước về phía Đông Môn.

Tiếng vó ngựa đột ngột vang lên sau lưng, càng lúc càng tới gần.

Yến Phi xoay vút lại như gió lốc, đầy trời mưa tên như châu chấu đã trút xuống rào rào.

o0o

Thư đường 'Vong Quan Hiên' của Tạ An thấm đẫm phong vị thế gia đại tộc nhà Ngụy Tấn. Bố cục kiến trúc của Tứ diện sảnh, những cột mai già trăm năm và trúc mềm uyển chuyển trong viên lâm xung quanh, Hạ Sơn tú lệ ở hướng tây bắc, Thu Sơn hùng vĩ ở hướng đông, tiểu đình và ao xanh ở hướng bắc, xuyên qua những ô cửa sổ song hoa trở khắp bốn bề tường, ẩn ước như lồng vào thư hiên, khiến người ta cảm thấy được hòa mình trong bốn mùa cảnh sắc.

Hiên đường trần thiết những đồ gia dụng bằng gỗ hồng, bốn mặt tường treo những bức họa danh tiếng, trên mỗi cột nhà gắn bốn ngọn đèn bát giác kiểu cung đình, cảnh tượng phú quý mà vẫn không mất vẻ văn nhã, bộc lộ rõ rệt thân phận và hứng thú của Tạ An.

Dưới ánh ban mai nhu hòa, Tạ An và Tạ Huyền ngồi bên bàn cờ đặt giữa hiên đường, Tạ An vẫn giữ dáng điệu tự nhiên nhàn tản, Tạ Huyền thì có chút lơ đãng, chau mày nhìn Tạ An chọn lấy quân đen.

Từ tư thế ngồi, có thể nhận ra sự khác nhau về tập quán sinh hoạt của người Hán và người Hồ thời đó. Người Hán từ thời Ân Chu bắt đầu ngồi kiểu hai đầu gối quỳ về đằng trước, phần hông tựa trên 'bàn tọa' được tạo bởi hai bụng chân, kiểu ngồi ấy trở thành một bộ phận quan trọng trong văn hóa lễ giáo nho gia. Kiểu ngồi 'ky cứ' đặt bệt mông xuống đất, hai chân duỗi ra đằng trước và kiểu ngồi trên cao thả chân xuống đều bị coi là hành vi cấm kỵ, bất kính. Từ sau thời Hán trở đi, ở những nơi người Hán và người Hồ sống lẫn với nhau, loại ghế cho phép người ta ngồi thả chân và kiểu ngồi 'ky cứ' của người Hồ lại lan rộng ra trong người Hán, tạo nên phong cách mới về nội thất, thể hiện trên những chiếc giường, ghế, hoặc đôn chân cao. Có điều trong những gia tộc thế phiệt, kiểu ngồi của người Hồ vẫn bị coi là bất kính hoặc không có tu dưỡng, không có văn hóa.

Tạ An khẽ cười ý nhị, đặt quân đen, ăn đi con rồng to mà Tạ Huyền vất vả lắm mới tạo ra được, một góc trên bàn cờ lập tức bị quân đen chiếm mất.

Tạ Huyền gục đầu khuất phục: "Tiểu diệt thua rồi!".

Tạ An thông thả nói: "Từ khi Huyền diệt thông hiểu kỳ đạo, năm năm nay đây là lần đầu tiên ta thắng, có thể thấy con đường phân định hơn thua bắt nguồn từ trái tim. Huyền diệt tâm phiền ý loạn, không thể chuyên chú, vì thế mới bại. Nếu trên chiến trường, cháu vẫn hấp tấp nóng nảy như vậy, thì cho dù binh pháp chiến lược của Phù Kiên đều kém xa cháu, cháu cũng khó tránh khỏi thất bại!".

Tạ Huyền cười khổ: "Nếu không vì Phù Kiên binh lực nhiều gấp mười lần, tiểu diệt làm sao phải tâm phiền ý loạn chứ?".

Tạ An bật cười, đứng dậy, hay tay chấp sau lưng, bước đến cửa sổ phía đông, ngưng vọng cảnh sắc xinh đẹp của khu vườn bên ngoài, lắc đầu nói: "Không phải đâu! Huyền diệt vì tâm tình bất ổn, đến nỗi không nhận ra nhược điểm của Phù Kiên. Lần này y dẫn quân xuống nam, không chỉ đánh mất thiên thời, mất địa lợi, còn mất nhân hòa, chính cái mất cuối cùng đó, là yếu tố dẫn đến sự bại vong của y. Chỉ cần biết triệt để tận dụng, là có thể khiến Đại Tồn của y đất tan ngôi vỡ, còn Đại Tấn chúng ta thì sẽ khôi phục được Trung thổ".

Tạ Huyền bất động, song mục lấp lóe tinh mang, nhìn chăm chăm vào bóng dáng tiêu sái phóng khoáng của thúc phụ, trầm giọng thốt: "Xin nhị thúc chỉ dạy!".

Tạ An ung dung nói: "Đại Tấn ta năm nay được tuổi, mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu; phương bắc Phù Kiên chinh chiến liên miên, đất đai phì nhiêu cũng trở thành khô cháy, sản xuất tiêu điều, vừa thống nhất phương bắc, cơ sở chưa vững, thời cơ chưa chín mùi, đã đại cử dụng binh. Vậy là thất thời".

Rồi ông xoay mình lại, mỉm cười: "Phù Kiên lao sư viễn chinh, vượt qua Biên Hoang, bị cản trở vì dòng chảy, chúng ta thì dựa vào Trường Giang hiểm yếu cắt ngăn Nam Bắc. Vậy là thất địa".

Tiếp đó ông cất bước trở về phía Tạ Huyền, ngồi xuống, hân hoan nói: "Phù Kiên sở dĩ lấy được thiên hạ phương bắc, đều nhờ thi hành chính sách 'hòa hưng', thu dụng đủ các loại hàng binh hàng tướng, đó là nhân tố thành công của y, nhưng cũng trông xuống một thứ mầm họa. Quân đội Đại Tồn tuy đông đến bách vạn, kỳ thực đều là chấp vá nhặt nhạnh, sức chiến đấu trông thì mạnh, nhưng bản chất lại yếu. Ta tin chắc những kẻ như Chu Tự, thân ở Tồn quân mà lòng hướng về Đại Tấn. Suy đến cùng Đại Tấn ta vẫn là chính thống ở Trung Nguyên, tuy lệch về Giang Tả, nhưng không có sơ thất nhiều. Lần này ngoại địch đến xâm phạm, mọi người ngồi chung một con thuyền, càng không

thể không đoàn kết lại, cùng nhau chống cái nhục từ bọn rợ. Còn về đám tướng lĩnh của Phù Kiên, kẻ nào cũng có trọng binh riêng của tộc mình, bọn Mộ Dung Thùy, Diêu Trường... đều là hạng ngang tàng khó thuần dưỡng, sao có thể cam tâm xưng thần mãi dưới trướng người khác? Vậy là không được nhân hòa, ta sẽ thắng còn chúng sẽ thua. Vì thế chỉ cần Huyền diệt nhắm vào điểm này, thì hành kế sách phân hóa ly gián, không chỉ tìm hiểu được bố trí thực hư của đối thủ, mà còn có thể mưu định kế hoạch hành động về sau, dấy binh một trận là đánh bại được Đê Tần, trừ đi mối họa lớn ở phương bắc”.

Tạ Huyền hai mắt thần quang lấp lóe, gật đầu nói: "Huyền diệt vâng lời chỉ dạy, phải chăng là chúng ta nên đối đầu trực diện với y?”.

Tạ An khòe môi nhích một nét cười, điềm đạm trả lời: "Cháu là đại tướng nơi tiền tuyến, am tường chiến sự hơn hẳn ta, cháu hãy tự quyết định tất cả. Trên danh nghĩa tam thúc Tạ Thạch của cháu là nguyên soái, nhưng thực tế mọi sự vụ tác chiến cụ thể, đều phải do cháu chỉ huy. Cần xúc tiến nhanh không thể trù trù được nữa, vì binh lực hai bên cách biệt quá lớn, triều đình Đại Tấn ta đã ở lâu trong cảnh an nhàn, lại thêm bọn tiểu nhân như Tư Mã Đạo Tử thừa cơ làm gió làm mưa, nếu để Phù Kiên dẫn quân đến Trường Giang, ổn định được cơ sở, chúng ta dù không bị đánh cũng sẽ bại. Đi đi! Sự tồn vong của Đại Tấn nằm trong nhất niệm của cháu, đừng quên ban nãy cháu đã thua như thế nào!”.

Tạ Huyền đứng dậy, cung cung kính kính cúi lạy Tạ An, nghiêm túc thưa: "Tiểu Huyền xin vâng”.

Tạ An vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, hai mắt lóe lên những biểu tình phức tạp, khẽ thở dài nói: "Trận này nếu thắng, thanh vọng địa vị của Tạ gia sẽ đạt tới đỉnh cao trước nay chưa từng có, đây là điều ta vẫn muốn tránh để không xảy ra. Chúng ta ở hẻm Ô Y uống rượu nói chuyện, viết văn làm thơ, chan chứa tình thân, cuộc sống êm ả mà phong lưu đó, xem ra sẽ mất đi không thể nào phục hồi lại nữa. Cháu hãy chiếu cố cho Diễm nhi, để y có chút cơ hội rèn luyện”.

Tạ Huyền gật đầu: "Tiểu Huyền hiểu!" rồi lặng lẽ lui ra ngoài hiên. Ánh dương từ cửa sổ phía đông tràn vào, Tạ An như hòa tan trong khung cảnh yên tĩnh mà ưu mỹ của Vọng Quan Hiên, thần thái không hề tỏ lộ chút tư lự nào về cuộc chiến có quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của Hán tộc, đang như giông bão từ phương bắc cuốn tung xuống nam.

Tạ Huyền rời khỏi thư hiên, Tạ Diễm này giờ đứng đợi bên ngoài với Tạ Thạch, vội vàng tiến đến bên, hạ giọng hỏi: "Cha có nói gì không?”.

Tạ Huyền giờ tay nắm lấy bờ vai dày rộng của người em họ vốn thừa hưởng đầy đủ những nét tuấn tú của Tạ gia, mím một nụ cười nhẹ nhõm, dịu dàng đáp: "Chúng ta đi du sơn ngoạn thủy nào!".

o0o

Cho dù Yến Phi kiểm pháp danh chấn thiên hạ, vẫn không dám ngăn đỡ trực diện hơn hai mươi ngọn kinh tiễn bắn ra từ những cánh cung cứng trong tay đám chiến binh Hung Nô thiện kỵ thiện xạ.

Yến Phi bật cười, thoát nhích sang mé hữu, tránh loạt mưa tên đầu tiên, hích mạnh bắp tay phải vào cánh cửa gỗ đã khóa kín của tiệm tạp hóa nằm đối diện Đệ Nhất Lâu, động tác như hành vân lưu thủy, tiêu sái đẹp mắt.

Nghe nói Thư Cừ Mông Tồn đã bí mật xâm nhập Biên Hoang Tập, y tất nghe được chàng không cần thể hiện uy dũng vẫn có thể kềm chế liên quân của bốn bang kia, khiến bọn chúng khó mà truy kích những người Hán và Hán Bang chạy nạn. Thư Cừ Mông Tồn quyết sẽ không dung tha bất cứ cao thủ nào có khả năng thích sát Phù Kiên ẩn nấp trong tập, bởi cho dù thích sát thất bại, y cũng rất khó tránh khỏi trách nhiệm, vì vậy chỉ cần Yến Phi lúc ẩn lúc hiện, là có thể trở thành mối lo trong tâm trong phế mà Thư Cừ Mông Tồn muốn trừ bỏ, so ra, giết đám người Hán chạy loạn chỉ là một chuyện nhỏ.

"Rắc!".

Cánh tay nạm đầy tiên thiên chân khí của Yến Phi động mạnh, tấm cửa gỗ kiên cố bục ra như tờ giấy mỏng, hiện lên một cái lỗ hình chữ nhân to tướng, cả người chàng liền lọt thỏm vào tiệm tạp hóa vuông vắn bỏ hoang, bên trong đồ đạc la liệt khắp mặt đất, lộn xộn vô cùng.

Bên ngoài bật lên mấy tiếng chửi rủa, tiếng móng gõ tiếng ngựa hí, tình thế hỗn loạn, mấy ngọn kinh tiễn theo lỗ cửa vun vút bắn vào, có thể thấy sự hung hãn lang độc của người Hung Nô.

Yến Phi không ngoảnh đầu, lắc chếch mình đi, ung dung tránh khỏi luồng tiễn, rồi nhanh chóng lướt về hướng cửa sau, định bụng trước khi địch nhân giăng xong mạng lưới bao vây sẽ rời khỏi nơi nguy hiểm này, bằng không kết cục tất sẽ rất thê thảm.

Đúng lúc đó, phiến cánh cửa sau ngay trước mặt chàng bỗng biến thành những mảnh gỗ tan tành bắn lại, dưới thanh thế kinh khiếp của những mảnh gỗ bay như mưa hoa đỏ, một thanh trường mâu khổng lồ nặng trĩu như từ mười tám tầng địa ngục chọc thẳng lên nhân gian, thoát một cái đâm xóc tới yết hầu chàng, đầu mâu lấp lóe kim quang, cảm giác nguy dị vô cùng.

Cứ nhìn đối phương có thể kịp thời đuổi đến cửa sau, ngăn chặn trước khi mình thoát ra, xuất thủ công kích không hề có dấu hiệu báo trước, đủ thấy y thuộc hạng nhất đẳng cao thủ. Yến Phi đột nhiên nghĩ tới một người, dù tâm lý xưa nay không coi sống chết vào đâu, chàng cũng bất giác phát run.

"Keng!".

Điệp Luyến Hoa tuốt vỏ, lóe sắc xanh biếc, chém mạnh xuống mũi mâu.

Điệp Luyến Hoa dài ba thước tám tấc, thân kiếm chỉ chút những vân mờ hình quả trám, khắc ba chữ Điệp Luyến Hoa theo lối triện, lưỡi kiếm không bằng thẳng, sống kiếm mảnh như sợi chỉ, chỗ rộng nhất ước chừng ở chỗ cách đốc kiếm khoảng nửa thước, rồi lượn cong vào phía trong, đến gần mũi kiếm lại một lần nữa nhô ra ngoài sau đó chuốt vào thành mũi nhọn, toàn thể ánh xanh lóng lánh khiến người ta cảm thấy lạnh như băng tuyết, lại sắc bén như thổi đứt cả sợi lông tơ.

Yến Phi biết sách lược tốt nhất lúc này là phải hóa giải kinh lực, dẫn dụ đối phương đi lướt qua mình, dẫn thông con đường phía trước, chàng sẽ có thể thoát ra theo cửa sau, nhưng mũi mâu này uy thế quả thực kinh thiên hải địa, kinh khí như sơn ép thẳng tới, không khí bốn bề tựa như bị rút cạn trong nháy mắt, đừng nói đến chuyện hóa giải, mà có thể ngăn đỡ được hay không còn chưa dám chắc, đành phải thi triển đại lực, so thử xem ai có chân tài thực liệu hơn.

Không phải Yến Phi yếu thế, chỉ vì đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công, còn chàng lại là vôi vàng gặp nguy ứng chiến, tình hình nhanh chậm bất đồng, cao thủ tương tranh, thắng phụ chỉ quyết định trong sự khác biệt tựa chân tơ kẽ tóc này thôi.

Điệp Luyến Hoa chém nhanh về phía trước, những mảnh gỗ bị kiếm khí đẩy bay dạt sang ngang, giống như dòng nước chia cắt ở giữa, một chút cũng không chạm được tới người Yến Phi.

"Choang!".

Yến Phi toàn thân rung mạnh, tuy chém trúng vào đầu mâu, nhưng thân mình bất giác bị kinh lực của đối phương đẩy bật về sau.

"Rắc!".

Cánh cửa trước bắn tung xuống như phấn bụi, hiện ra một hán tử xấu xí tộc Hung Nô, mặt sẹo chằng chịt, tóc buông rũ rượi, dáng người không cao không thấp, lưng rộng vai dày cổ to xù xì, mỗi tay cầm một cây cự phủ sắc bén nặng ít nhất cũng năm mươi cân, y hét vang, song phủ như bánh xe lăn xồng xộc xả xuống cột sống của Yến Phi lúc đó còn đang bật lui về đằng sau, hạ thủ không một chút lưu tình, ý muốn dồn Yến Phi vào chỗ chết.

Yến Phi sớm đã biết có thể sa vào hiểm cảnh tiến thoái lưỡng nan của sau hồ nắp cửa trước sói rình, chàng lùi lại chính là muốn trong thời gian ngắn nhất hóa giải kinh lực của người ở cửa sau, để ứng phó với sự đột kích từ cửa chính công tối.

Địch nhân ở cửa sau hiện ra, nơi bờ môi và cằm của y toàn là râu ria tua tủa lởm chồm xám đen, giống như một cái bàn chải, đỉnh đầu lại hơi sọc, nét mặt xanh tái hết sức dị thường, cặp mắt lạnh băng băng, tựa hồ bất luận nhìn cái gì đều không tỏ lộ tình cảm. Thân hình cao gầy, nhưng đôi tay cầm mâu lại như chứa đựng một sức lực vô cùng vô tận.

Yến Phi thầm kêu khổ, nhìn binh khí và ngoại hình của hai người, chàng đã nhận ra đối thủ là ai. Tin tức mà tên tiểu tử Cao Ngạn nói đáng giá một đỉnh vàng đó chỉ mới nhắc đến một nửa sự thật, hai người này khét tiếng phương Bắc, bất kỳ ai trong bọn họ dẫm chân một cái, cũng đủ làm rung chuyển cả Biên Hoang Tập.

Kể sử song phủ mà Cao Ngạn gọi bằng danh hiệu Hào Soái, chính là Thư Cừ Mông Tồn mãnh tướng dưới tay Phù Kiên, người kia là một mãnh tướng khác, hiệu Vạn Luyện Hoàng Kim Mâu danh chấn tây bắc, được xưng tụng là cao thủ lợi hại nhất của Tiên Ti, sau Mộ Dung Thùy - Ngốc Phát Ô Cô.

"Đình!".

Yến Phi lật tay kiếm, hành động vượt ngoài dự liệu của Thư Cừ Mông Tồn, đâm trúng vào cây cự phủ đang xả xuống trước, hai loại chân khí một nhu một cương tuyệt nhiên khác biệt mâu thuẫn lẫn nhau thấu qua lưỡi phủ xâm nhập vào thân thể, Thư Cừ Mông Tồn công lực kinh nhân cũng hãi hùng không kịp trở tay, phủ kinh bị triệt để hóa giải, khiến cho lưỡi búa chậm lại, không vận dụng nổi nửa phần lực đạo, trong khi lưỡi búa kia lại đầy rẫy chân kinh, một nặng một nhẹ, khó chịu cùng cực, y bất đắc dĩ đành dịch sang ngang.

Trong khi hai bên đang giao thủ, ba bốn tên chiến binh của Hung Nô Bang đã dần dà tiến lại, thấy Thư Cừ Mông Tồn thất thế phải nhích ra, bọn chúng lập tức nhào lên lấp vào chỗ trống, đao mâu kiếm nhất tề chĩa vào Yến Phi, không cho chàng cả một cơ hội để thở.

Yến Phi biết rõ thân lâm hiểm cảnh, vẫn an nhiên không sợ hãi, đột ngột xoay mình hươu kiếm, vạch ra một đường bình thường chẳng có gì kỳ lạ.

Ngốc Phát Ô Cô lúc này đã biến hóa đầy trời mâu ảnh, chụp trên bủa dưới công kích Yến Phi, tưởng như dắc thủ đến nơi, ai ngờ Điệp Luyện Hoa vạch ra, bất luận y biến hóa thế nào, vẫn bị Yến Phi vạch trúng vào đầu mâu một lần nữa, không cách gì tiếp tục được, lại sợ đối phương thừa cơ truy kích, đột phá qua khe trống, y bèn thu mâu hơi lùi lại.

Mấy tên chiến binh Hung Nô với đủ loại binh khí cũng bị quét trúng một loạt, chỉ cảm thấy lưỡi kiếm của đối phương rùng rùng lực đạo hết sức cổ quái, khiến lực đạo của mình không chỉ tiêu tán hết, mà còn bị đẩy thêm một luồng kinh khí nén tim ép ruột mạnh đến nỗi kêu thảm, lảo đảo thoái lui.

Thư Cừ Mông Tốn thét vang, sắp lại trận thế, hươu phủ công lên, chẳng ngờ Yến Phi kiếm khí bạo phát, chỉ nghe 'tinh tang' một tràng liên miên bất tuyệt, trong chớp mắt, như muốn tỷ đấu tốc độ với Thư Cừ Mông Tốn, chàng liên hoàn đâm ra bảy kiếm, kiếm kiếm lần lượt đâm trúng hai búa trái phải, khóa chặt chiêu số tấn công của y, bức y phải bật ra lần nữa.

Song Yến Phi tự biết, Ngốc Phát Ô Cô và Thư Cừ Mông Tốn thực sự danh bất hư truyền, chàng đã thi triển toàn bộ chiêu số, vẫn không thể gây tổn hại đến bất kỳ người nào, mà chân nguyên hao kiệt đã nhiều, không còn chi trì lâu được nữa, nếu để hai người tạo thành thế liên thủ, chàng nhất định bị dồn vào chỗ chết.

Đám chiến binh Hung Nô Bang theo cửa chính ào ào tràn vào như nước triều, cửa sau vẫn do một mình Ngốc Phát Ô Cô trấn giữ, mà trấn giữ vững vàng như vách sắt tường đồng. Trong khoảnh khắc, Yến Phi hiểu rõ sinh lộ duy nhất là phải liều thân, xông phá qua cửa ải của Ngốc Phát Ô Cô. Ý chuyển kiếm xuất, Điệp Luyện Hoa tỏa ra kiếm vũ đầy trời, như phá sóng chặt bờ đê về phía ấy.

Ngốc Phát Ô Cô thần sắc trầm ổn, Vạn Luyện Hoàng Kim Mâu hóa thành trùng trùng kim quang mâu ảnh, sắp sửa ngạnh đấu chính diện, đột nhiên trên mặt thoáng vẻ kinh hãi, y vụt nhích mạnh sang ngang, để khuyết một khoảng trống. Nguyên lai một người áo xám thân hình khô vôi, diện mạo che kín bằng tấm mạng đen hiện ra sau lưng y, hai tay cầm hai thanh đao thi triển thế công kích, khiến Ngốc Phát Ô Cô phải hoảng hồn nhảy tránh.

Người đó trầm giọng thốt: "Yến Phi!".

Yến Phi không dám trù trừ, tiện tay chém Ngốc Phát Ô Cô một nhát, toàn lực đề khí, chạy theo cứu tinh xuyên qua hậu viện, vượt bờ tường bao, vội vàng tháo thoát.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>